

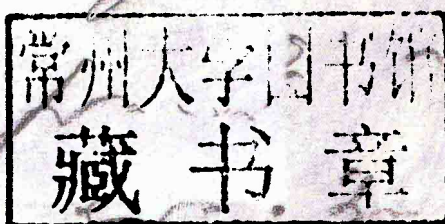
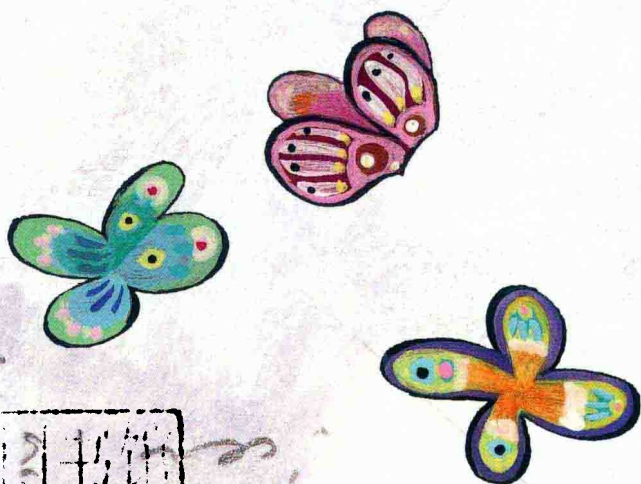

Wintervlinders

Jeska Verstegen

Wintervlinders

Jeska Verstegen

CIP-gegevens
Koninklijke Bibliotheek Albert I

© Tekst en illustraties
Jeska Verstegen

Druk
Oranje, Sint-Baafs-Vijve

Gezet uit de
Goudy

© 2010 Uitgeverij De Eenhoorn bvba,
Vlasstraat 17, B-8710 Wielsbeke

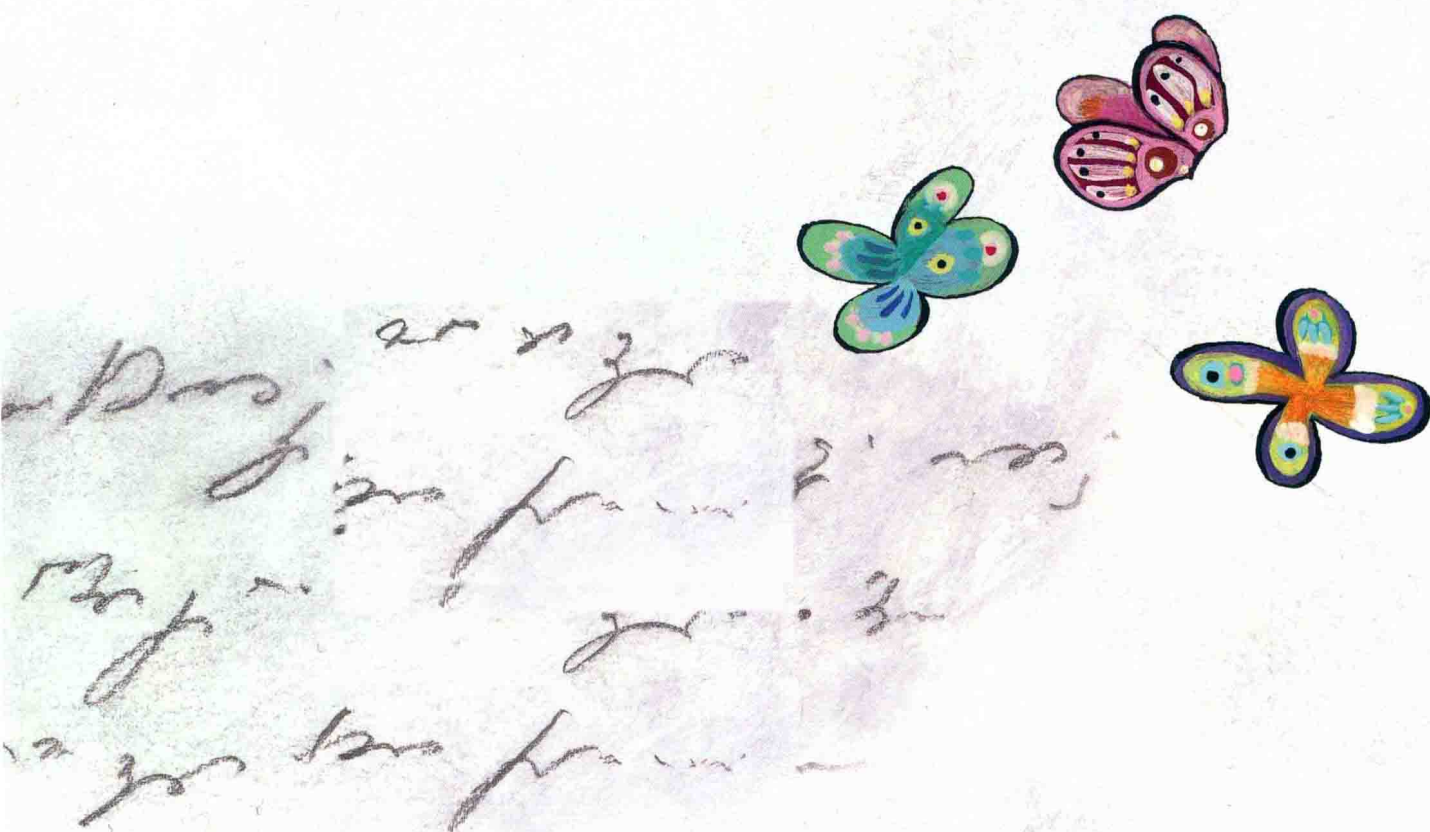
D/2010/6048/26
NUR 273
ISBN 978-90-5838-623-6

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande, schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.eenhoorn.be

Wintervlinders

Jeska Verstegen

DE EENHOORN

‘Ik wil alleen zijn!’

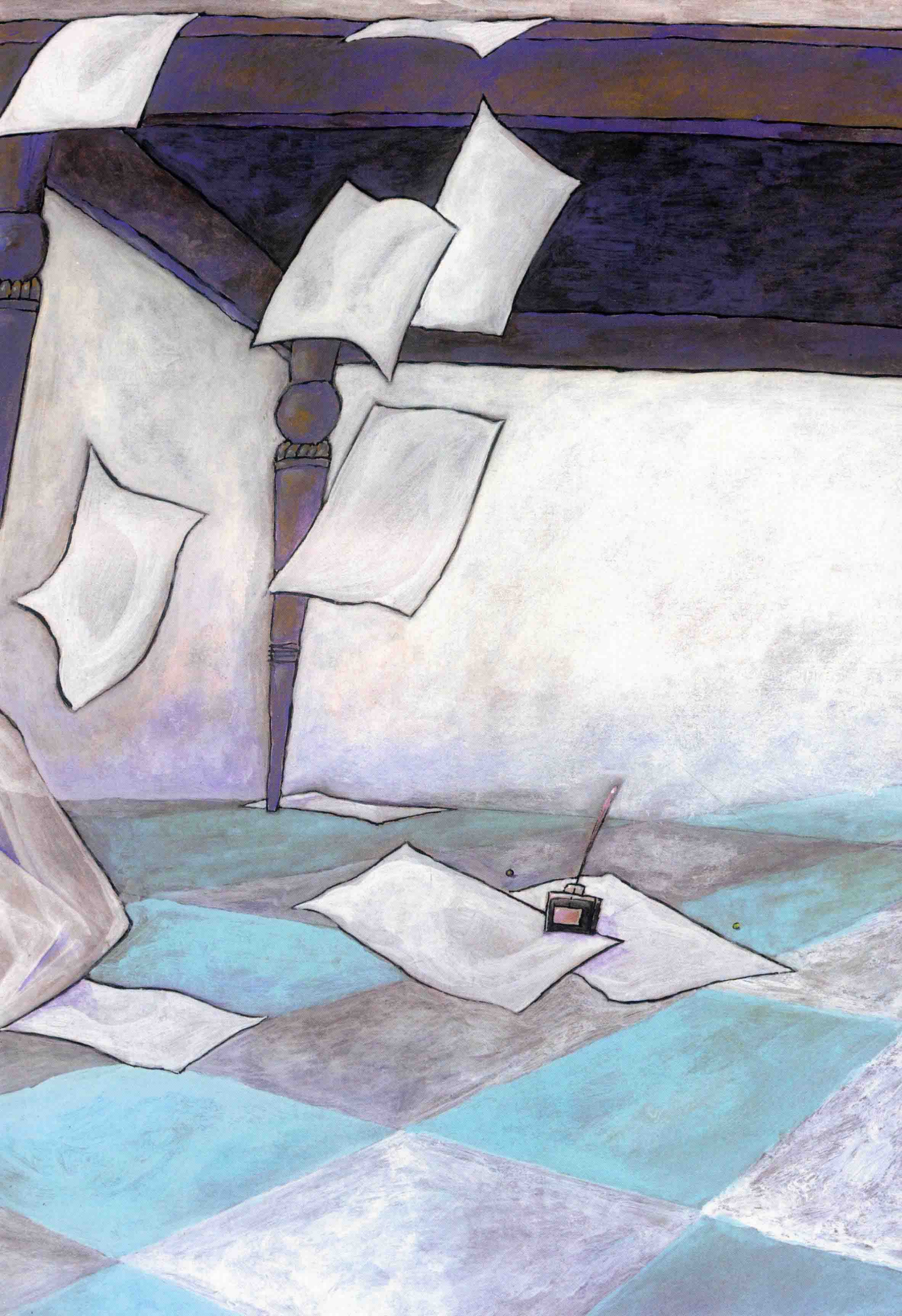

Op het einde van een lange slingerweg stond een toren van wolkenwitte steen. De toren had geen voordeur en geen trap. Er was maar één raam. Achter dat raam woonde de prinses. Elke dag keek ze naar buiten. De mensen beneden leken bewegende stippen. Alles was klein en dat was precies groot genoeg. Soms wou ze naar buiten. Maar ze ging nooit.

Af en toe zwaaide er iemand. Dan schrok de prinses en verstopte ze zich snel in haar torenkamer. 'We spelen verstoppertje,' zei ze hardop tegen zichzelf en Schildpad. Schildpad trok zijn hoofdje snel in zijn schild.

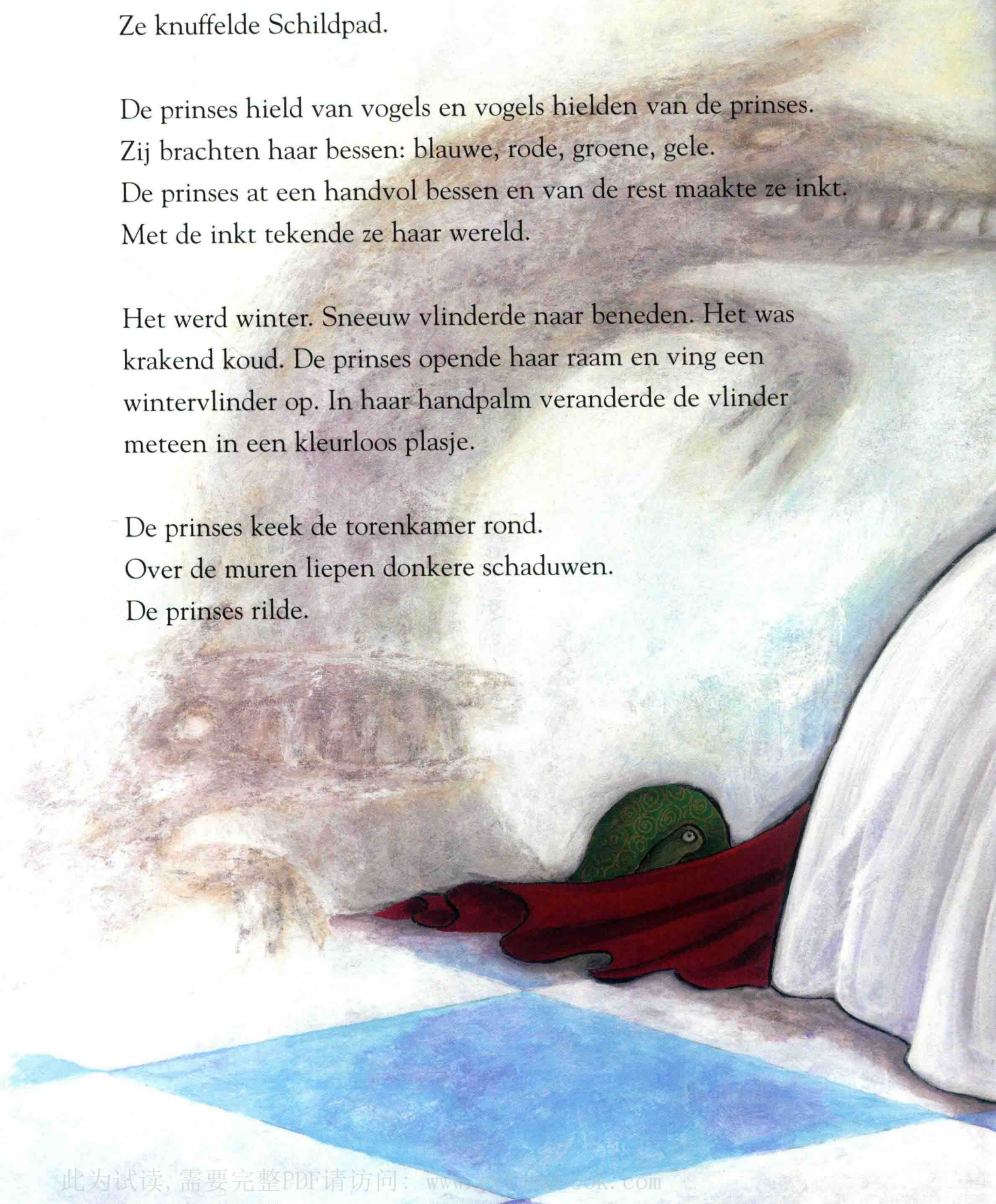

Op een dag keek niemand meer omhoog. Niemand zwaaide nog.
Zo is het goed, dacht de prinses. Sommige mensen hebben de hele
wereld nodig, ik heb genoeg aan de wereld in mijn toren.
Ze knuffelde Schildpad.

De prinses hield van vogels en vogels hielden van de prinses.
Zij brachten haar bessen: blauwe, rode, groene, gele.
De prinses at een handvol bessen en van de rest maakte ze inkt.
Met de inkt tekende ze haar wereld.

Het werd winter. Sneeuw vlinderde naar beneden. Het was
krakend koud. De prinses opende haar raam en ving een
wintervlinder op. In haar handpalm veranderde de vlinder
meteen in een kleurloos plasje.

De prinses keek de torenkamer rond.
Over de muren liepen donkere schaduwen.
De prinses rilde.

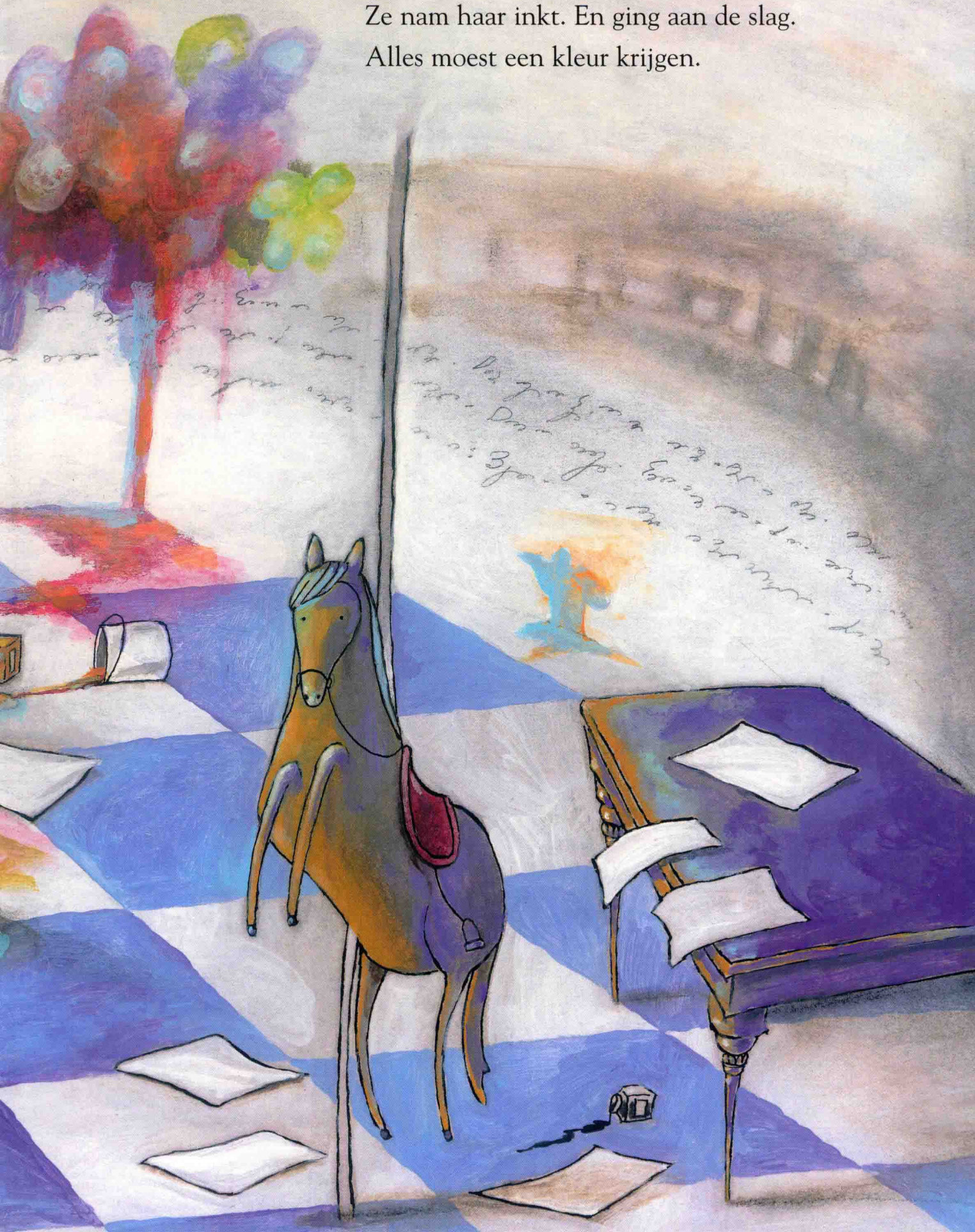

De prinses pakte zwarte inkt en schreef op de witte muur.
Ze verzong een warm torenrond verhaal.
Ze probeerde de schaduwen weg te dromen.
Het bleef sneeuwen.
Ontelbare witte wintervlinders dwarrelden naar beneden.

Straks ben ik alleen nog schaduw,
dacht de prinses.
Ze nam haar inkt. En ging aan de slag.
Alles moest een kleur krijgen.

De prinses nam papier en tekende een kleurige vlinder.
Daarna tekende ze er nog een, en nog een, en nóg een.
Met haar armen vol vlinders liep ze naar het torenraam.
Ze opende haar armen en de papieren vlinders zweefden
dansend op de wind naar beneden.

